

CPT.: *Poc-agut. Poca-cosa* [Lab. 1840]. *Poca-criança. Poca-latxa* (cast., infundat del tot *poca-alatxa*). *Poca-empenta* (popularment: *és la Mare-de-Déu de l'empenta*). *Poca-missa. Poca-molla. Poca-pena*, que ja he documentat a PENA: «Les germanes Panxites s'havien fet acompanyar pel seu procurador, un *poca-pena* que no s'havia ficat al lliit i que es presentà amb els ulls embotornats per la borniassa del tiberi», Coromines (*Pigmalió*, XIII, p. 178). *Poca-roba. Poca-solta* [c. 1890, Em Vilanova; Vogel, 1911] «les facècies --- del nostre estrenu filàntrop --- la més meravellosa fou --- el seu naixement; algun crític vulgar tindrà la *poca-solta* d'objectar que en aquesta facècia ell hi va posar ben poc, i que el restant ho feren els altres, però ---», Coromines (*Silè*, IV, p. 67); cf. FBMoll, *Cap d'any de Raixa*, 1959, p. 146; *poca-soltada. Poca-substància. Poca-traça. Poca-vergonya* [Lab.]: «l'Ibo, animat per l'èxit, s'atansa a la molinera, i prenent-la pel braç, mig de grat mig per força, se l'enrossegà cap al centre del planell, seguit d'altres *poques-vergonyes*, que imitaren son exemple», MrnVayreda (*Puny*, I, 54, esmenat en *poca-vergonyes* en eds. no autèntiques).

Poc-cervell. Poc-seny. Poc-suc. Poc-tei. Poc-tranc. Poc-m'ho-preu [Llull]. *Poc-se-me'n dona. Poc-s'hi-val. Pocs-modos. Poques-ànsies.*

A poqueta nit val. 'a entrada de fosc': «La Majà d'Alcora. Té lloc el dia de Sent Antoni Abat o del porquet, a *poqueta nit*, y consistix en una cabalgata ---», MGadea, *T. del Xè* I, 397. Així ho han escrit també altres valencians, i en efecte així se sent d'un cap a l'altre del P. Val., però és una corrupció per *a boqueta de nit*, com ho he sentit jo d'altres més flexius, veg. BOCA, també a *boca de nit* Valls de Segó (1962).

Poculull 'petitó' [Llull, Arnau de Vilanova; S. XIV, Ibn Wáfid, *Med. Part.*, 133; d'on després els cognoms dissimilats *Pocurull, Pocarull* etc.].

Del tot insostenible l'explicació morfo-etimològica d'AlcM «del ll. PAUCULU 'poquet' + -ŪCULU sufix diminutiu», car no hi ha sufix -ŪCULU en català ni tan sols en romànic, i de cap manera en llatí; i per tant és absurd suposar que un «sufix» inexistent en llatí es vagi afegir a un mot com PAUCULUS (arcaic per a 'poquet', Cató, i clàssic per a 'poc nombrós', Ciceró) absolutament estèril i desconegut en romànic. Deu ser PAUCULUS OCULO 'petitet a la vista', frase que degué quedar estereotipada des del llatí de l'Antiguitat, per tant amb datiu, si bé només conservada pel romànic arcaic de la Tarraconense (de tals mots, una escassa mostra en BDC XXII, 243, però de fet són a dotzenes) (*poculull* < *pocolull* amb dilació de la *u* a la *o* precedent). Quasi sempre aplicat a persones, però el DAG. el troba aplicat a uns arcs com de claustre en el *Purgatori de St. Patrici*.

I els cpts. savis: *Paucidentat. Paucificar. Pauciflor. Paucifoliat. Paucinerviat.*

Poció, V. *potable* *Pocmopreu, pocs-modos, poculull*, V. *poc* *Poda, podador, -dora, podadura*, V. po-

dar Podagra, V. *poagre* (PEU) *Podall*, V. *podar* i *pudall* (PUDIR)

PODAR, del ll. PŪTĀRE 'netejar', 'esporgar'. □ 1.ª doc.: 1166.

«Omnes misiones que in predicta vinea <faciatis> --- excepto lo *podar* --- e-l paiselar ---», a. 1166, MiretS (*RBiblgCat.* VII, 19); «nobis reddere vineam laboratam, *podada*, empexonada, plegada ad noticiam laboratorum ---» a. 1289, Serra Vilaró (*Pinós i Matap.* III, 305); per a *paiselar* i *empexonada*, derivats de *p(l)aixell* i *paixó*, veg. PEIXERA. En fonts literàries el trobem ja en Llull, i en BMetge (*Somni* IV, 153.7, veg. text en PLORAR); «*podarets* en lo mes de novembre, e si no podets de noembre, *podarets* lo mes de deembre» preceptes agrícoles d'un manual de notari de Perpinyà de 1397 (RLR XI, 9). «*Vinya podada*: sarpa», OPou (*ThPu.*, 64). «Hom *pada* la sarment / per fayre fruyt meylor», G. de Cervera (394a).

El ll. PŪTĀRE fou heretat per totes les llengües romàniques d'Occident, llevat el francès; en la major part, com en cat. i en cast., aplicat només a l'agricultura: almenys després del període preliterari, i judicant per la documentació, si bé és probable que abans hi hagués tingut un radi semàntic més ampli, com el que tenia en llatí i conservava força en l'antiga llengua d'oc, almenys en textos gascons: «tailler, couper; rompre, briser, casser; rompre, violer (le ban)», PSW VI, 406-7, cf. Rayn. IV, 581; aquesta última acc. figura, de més a més, en doc. bearnès de c. l'a. 1200 («66 sols per la patz *podade*, pague ---», *Cart.* d'Ossau, p. 35); les altres allà i en docs. de Bigorra i Comenge: 'tallar (una peça de carn)': «de tots los porcs e de las troyas --- si-ls loms *podan*, al mazerer deu-l'en dar tres», Grande Carte de St. Gaudens, a. 1203 (no ben comprès pel publicador Moudon, pp. 28, 102); 'tallar (el formatge)' Libre Vert de Benac, a. 1406 (p. 110); 'tallar, fer (llenya)': «no an nulh padoent ni deven *podar* fuste ni lenhe»; 'rompre (un segell)': «si aqetz sagetz se *podaben* o trencaben (= 'tallaven')», en docs. de 1368 i 1278 del *Cartulari* d'Ossau (206.7f., 59.9).

DERIV.: *Poda* [«temps de podar», DT0. 1670]. *Podada. Podador* [1315]. *Podadora* [Llull]; «LA VINYA --- putare; la *podadora*: falx putatoria», OPou (*ThPu.*, 87); veg. gravat de tres tipus de *podadores* menorquines en Arx. Ll. Salvador II, 330. *Podadura. Podaire. Podaix* [DAG.] de mal fiar: pot ser malentès d'un plural *podais* de *podall*, -ai. *Podall* [1624]: «al mateix temps sentia en la mà 'l contacte calentó del mànc del *podall* ab què suara la Corali l'havia tingut a rotllo», MrnVayreda (*Puny*, I, VIII, 144 (115)); «espècie de *podadora*» pall. (Violant, *Enfornadors*, BCEC XLVII, 22); «petite faucille» Vallespir (explicant-me el nom del *Gorg del pudál*, Serrallonga, 1959). *Podalla* 'una altra mena de *podadora*' (Violant, *l. c.*, 23). Eiv. *podet* («*podadera*», PzCabr.). *Podó* fem. 'acció de podar' [c. 1400, AlcM, avui mall., m. 'cama de cep', AlcM] < *podao* < -ATONE; però un *podó* m. '*podadora*' sembla cast. (*podón*).

Espodassar ross.: un *prat* 'arrencar-ne l'herba irregu-